

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:
за чл. рік 20 пер.
и п. року 10 пер.
и чл. рік 5 пер.
и п. року 170 пер.

За границю:

чл. рік 18 рублів
або 36 франків
п. року 8 рублів
або 18 франків

Податок чл. по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вареш ми очи і думи ми вареш: а не вареш мплости і віри не вареш,
бо руске ми серце і віра руска.» — В Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що день
крім неділі і руских святах
о 5^{1/2} год. поноудни.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. І. п. Дембровського (Хорун-
щини). Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає слідше
напередне застережене.

Рекламації неопечатаві
вільні від порта. — Оголо-
шення звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надісланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесення по 30 сот.
від стрічки.

Дводушність наших москвичів.

(Δ) Наші галицькі москвичі в незрівнянними митцями в політичних хитрощах і уміють в практиці незвичайно зручно переводити теорію дводушності. Отсими хитрощами уміли они собі виробити опінію нібито „консерватистів“, як небудь они не тільки нічого не консервують, але змагають до радикальної переміни в нашій національній і культурній розвитку, а навіть в релігійних відносинах. Хоч уже удокументовано сі змаганя, бож видана 1880 р. переписка деяких галицько-русских учених з Погодином відкрила змаганя Д. Зубрицького, Головацького ітп, як небудь видана переписка з Лебедницьким в «Київській Старині» прояснила вельми яскраво переселеня Русинів з Галичини для змосковщєня і оправославленя Холмщини в 60-их роках минулого столітя, як небудь видана проф. Студинським переписка Головацького, ще дальше відкрила завісу на ті змаганя москвофільські і зносили наших галицьких москвичів з усякими благодотвірительними комітетами, як небудь і процес і ціла історія о. Івана Наумовича виявили наглядно змаганя галицьких москвичів, они все ще не переставали грати дволичної ролі. Ми вже нераз вказували на те, як они слали зпоміж себе львівські депутациї з золотоковніровими ордеровцями на чолі до австрійских правительств, а майже сучасно друге крило своє простирали до благодотвірительних обществ в Москві, Петербурзі ітд.

Ми вказували на те, як то посол Глебовіцький уложив цілу програму «угодової політики» і умів піддобрити ся ріжним польским дневникарям і політикам, котрі союз з відступниками руского народу в Галичині, з орудиями російских благодотвірительних обществ і комітетів оправдували тим, що Полякам се зовсім байдужо, чи Русини остануть Русинами, чи стануть Москалями. На сю тему писано цілі статі в Dziennik-u Polsk-im, в Gazet-i Nar., в Słow-i Polsk-im, навіть в Swiat-i Slowiansk-im, крім того „Галічанін“ розливав ся над протверезенем тих дневників і політиків, що весь руский народний рух напаятували загалом «гайдамаччиною» і радів тим зворотом в кравській політиці.

Однак не довго тривала та радість „Галічаніна“, бо наші галицькі москвичі мимо всеї політичної хитрости, мимо мистецької практики в напрямі дводушности таки не вспіли зовсім затаїти своїх

задушевних змагань і думок і московске шило таки вилізало з мішка на верх. Політичний «катицизм» виданий москвичами, в котрім они назвали Поляків найбільшими ворогами «русского» народа станув в різкій суперечности з медоточивими словами дра Глебовіцького і Короля і супроти того якось зацукали ся польські дневникарі та кличуть: розсекайшу! Не втерпів «Галічанін», котрий вже вважав союз обезпечуючий самовладу москвичів довершеним, і ударив знов на непоправність польских політиків, так що й Słowo Polskie, що доси найбільше пособляло союзови з москвичами, що готово було московщину заводити яко рівноправну мову в Галичині, накинulo ся на свого союзника з докорами.

Але тепер ще прибула нова заява, на котру ми приневолєні звернути увагу Dziennik-a Polsk-ого, котрий ще так недавно намагав ся очищувати наших галицьких москвичів від їх православних змагань і паятував се яко завидливі нібито інтриги і денунціяції українофільські. Ось в ч. VIII видаваної в Перемишлі часописи «Русская Воля» з 15. с. м. поміщене виразне візванє до широких верств руского народу в Галичині, щоби покинув уважати себе приналежним до «греко-католицького обряду», а називав себе «русским» (в значіню московского) і «православним», та щоби замість їхати до Риму або до св. Землі їхав до Почаєва і Києва, де нібито є та „правдива руска віра“.

Сеж хіба вже не українофільська інтрига а пряме візванє до апостазії, до відступства від своєї Церкви, в тій цілі видане, щоби здійснила ся програма славнофільська, об'єдинительна поки що бодай що до двох точок: православіє і народность (розуміє ся московска), а коли се буде осягнене, тоді вже легко здійснити і першу програму у точку — дістати ся під самодержавіє, до істинно руских!

Отаким то змаганям пособляли в своїм засліпленю і загорілості многі польські дневникарі.

Політичний огляд.

Австро-Угорщина.

На засіданю палати послів в середу промовляв між иншими п. Глебовіцький.

П. Глебовіцький, забравши голос, заявив, що має нагоду відповісти на всі ті закиди і денунціяції, на які було наражене его сторонництво зі сторони українофільів підчас послідної соймової кампанії і по ній (перериваня зі сторони п. Бачинського).

П. Глебовіцький: Пане Бачинський! ви робите все систематично, наперед кричите, потім свищете, а вкінци бєте. (Бурливі перериваня зі сторони Русинів).

П. Василько: То іде за далеко, до се-гож не допустимо. (Оклик з руских лав до Глебовіцького. Ідть до думи!)

П. Марков: Дума є деколи ліпшою, як наш парламент.

П. Вітик: Ідть до Петербурга, а если вам лучше — на Сибір.

П. Глебовіцький: Пане Вітик, уснокійте ся, маю і для вас тут щось, брошуру, в котрій звизаєте удати ся до Росії.

П. Вітик: А рублі, котрі дістали ви від царя? Я вам докажу, кілько рублів одержали ви і ваше сторонництво від царя Миколи. (Оклик: Слухайте, слухайте!) Царофіли ви, парубки, парубки польского кола.

Віцепрезидент Жачек дзвонить і просить о спокій.

П. Глебовіцький: Буду вам вдячний если зможете доказати, що я царофіл.

П. Марков: Пане Вітик! аргументуєте все так ординарно, жалію, що належите до так приличного клубу.

П. Глебовіцький: Сьмішним є для кожного, хто знає східно-галицькі відносини, коли чує, що українофіли посуджують о надужитя і насильства когось, хто стоїть поза границю їх сторонництва. На руско-народних кандидатах нападами зорганізовані українські банди, копаючи їх, обкидуючи камінєм і болотом.

П. Трильовський: Ваші люди стріляли і провокували.

П. Глебовіцький: Але ваших засуджено.

П. Трильовський: Натурально, бо ви маєте по своїй стороні Поляків.

П. Глебовіцький: Одному сьвященникови вирвала українсько-татарска орда впрост ухо. (Бурливі перериваня).

П. Старух: Ви є зрадником народа, таких висказів уживаєте о рускім народі.

П. Глебовіцький: На трех студентів університету напала українська банда і зневажила їх. Горучко було одиноким місцем, де поляла ся кров підчас загальних виборів до державної ради.

П. Трильовський: Стріляли жандарми.

П. Глебовіцький: Так, але з причини визиваючого захованя одного українского члена виборчої комісії.

П. Бачинський: Ваші власні товариші, о. Давидяк оповідав цілком інакше о тій сираві. Не вірите ему?

П. Глебовіцький: Давидяк не був тоді належито поінформований. (Сьміх у Русинів. Оклик: Ідть до Петербурга).

П. Глебовіцький: Против тих клевет мушу преці запротестувати. Така клевета не гідна Славян. (Бурливі оплески, перериваня).

П. Старух: Вже вас там витріпають в Петербурзі.

П. Мислівець: Що то за порядок п. президенте, бесідник не може говорити.

П. Трильовський: А леж пане Мислівець, ви клерикал, а ті панове є против наші. (Довготривалий гамір).

П. Глебовіцький: Замордовано невинного селянина, позаяк уважено его фальшиво за кандидата руско-народн. сторонництва.

П. Трильовський: Сего не знаєте, до перва відбуде ся о тім розправа. Хто вас інформував?

Віцепрез. Жачек дзвонить і просить о спокій.

П. Глебовіцький: Оден кандидат на посла до сойму одержав погрози смерти. Бачинський скликав зборив на два дні перед соймовим вибором, на котрім поручив своїм партійним сторонникам, щоби порозбивали голови всім правиборцям, котрі будуть голосувати за кандидатами сторонництва бесідника. (Оклики: Слухайте! скупайте).

П. Бачинський: Безлично брешете а навіть не червонієте.

П. Глебовіцький: Се посвідчить майже 20 учасників зборів. Зрештою члени палати знають з власного досвіду, що одним з середників посла Бачинського є розбиване голови. (Перериваня і оклики на руских лавах: „Так може говорити лише ренегат“. Гамір).

П. Глебовіцький: На народних зборах скликаних послом Давидяком урядили Українці попросту страшну різню.

П. Старух: Оповідайте о зборах в Галичи.

П. Трильовський: О. Давидяка вибили по лиці приклонники власного сторонництва.

П. Давидяк: То був ваш союзник, з вашої школи. (Поновний гамір).

П. Глебовіцький: Українофіли падають вічно над тим, що галицькі правительственні сфери, а особливо померший намісник попирав при соймових виборах руско-народне сторонництво. Если яке небудь обжаловане, звернене против галицького правительства, є не лицарске, то власне то обжаловане, бо цілий український рух в Галичині був би взагалі неможливий без видатної помочи правительства підчас остатних 40 літ. (Перериваня на руских лавах).

П. Пігуляк: До Відня маєте право їздити, але ви їздите до Петербурга, лишіть ся там до чорта.

П. Глебовіцький: Там поїду до людей а ви лишате ся у чортів. Длячого українофіли гнівають ся на намісника, о тім принесли подрібні вясненя декотрі дневники. В тих дневниках виразно подтверждено факт, що декотрі визначні українофільські провідники заскочили намісника відвідинами і просьбами, щоби виступив з як найострійшими середниками проти кандидатів з сторонництва бесідника. (Оклики: Слухайте!)

П. Бачинський: То неправда, покажіть ті дневники.

П. Глебовіцький: Прийдіть до мене, то вам покажу, але прийдіть без револьвера!

П. Бачинський: Пса біють буком а не револьвером!

П. Глебовіцький: В відношеню до вас волю бути псом, як вам рівним.

П. Бачинський: Лишіть ся отже дальше псом. (Перериваня і гамір).

П. Глебовіцький: Позаяк гр. Потоцький не хотів дати ся наклонити до таких виборчих надужит, стратив ласку українофілів. Переслідували они єго ненавистю до смерти. Ті панове мовчать, але є фактом, що власне гр. Потоцький посвятив останні дні свого життя українській справі. (Перериваня зі сторони Русинів) і запропонував др. Олесницького на заступника маршалка краю. Справа була на добрій дорозі, але ті панове знищили єї самі. Дальше мав гр. Потоцький запропонувати утворене особного становиска радника двора в краєвій раді шкільній в Галичині, котре мало бути обсажене українофілом.

П. Бачинський: Звідки ви то знаєте? Ми о тім нічого не знаємо.

П. Глебовіцький: Ви мовчите в своїй несовісности о тім, що гр. Потоцький казав на кілька днів перед смертю перенести тих старостів, котрих обжаловували українофіли.

П. Бачинський і Трильовський: На лучші службові місця.

Оклики з противної сторони: Деж їх вилати, на Сибір?

П. Старух: До криміналу!

П. Глебовіцький: Замордований вами гр. Потоцький..

П. Бачинський: Що ви тут говорите, Січинський застрілив єго а не ми.

П. Глебовіцький: А отже той вашими сторонниками замордований гр. Потоцький запевнив вам навіть цілий ряд мандатів. можу автентично потвердити, що без інтервенції гр. Потоцького, не були би українофіли узискали більше, як 3 до 5 соймових мандатів. Скоро не удала ся проща українофілів до намісника гр. Потоцького підпринята в тім намірі, щоби зробити єго „Фараоном“ нашого сторонництва, як то лучило ся перед 25 роками, панове ті хопили ся цікавого середника, котрий дає найлучший доказ перед Европою і цілим культурним світом, що ті панове творять „мале але діброне товариство“; запевняли они зарівно у центрального правительства, як і в децидуючій місци, що гр. Потоцький сотворив наше руско-народне сторонництво сего року за одну ніч.

П. Трильовський: То не правда, нема ані одного Росіянина в Галичині. Перед народом не говорите по російски.

П. Глебовіцький: Що нас попирав, хотяй наше сторонництво позостає з близьких відносинах до офіціальних кругів російских.

П. Пігуляк: Не їдете до Петербурга?

П. Глебовіцький: Ані до офіціальних кругів, то вам полишаю.

П. Трильовський: Але не був Росіянином.

П. Глебовіцький: Як могло через ніч повстати сторонництво, если від давна в справовдзаннях віденської преси називано єго „староруским“ сторонництвом? Що є старе, того не можна преці називати новоутвореним.

П. Трильовський: Але ви уважаєте ся за Росіянина. Говорите між собою по російски, але встидаєте ся говорити по російски перед народом.

П. Марков: Мазмо селян, котрі пишуть поправно по російски. В Перемишли виходить в російским язикю (селяньска часопись), котрої авторами є хлопи. (Гамір).

П. Глебовіцький: В борбі з нашим сторонництвом примінене засаду: Бий, хто бити може. Перед центральним правительством оклеветувано ціле наше сторонництво, будь то би ми були в близьких зносинах з офіціальними російскими кругами.

П. Діяманд: А се вам не шкодило.

П. Глебовіцький: Се инша річ, може преці шкодило. Проти подібних клевет закладаю тут протест в імени нашого сторонництва. Прикметник руский (russisch) не є безусловно однозначним з прикметником „державно-російский“ (russländisch).

П. Марков: Язык, держава а край, то річи ріжні.

П. Глебовіцький: Се будуть читати в Росії. Мають вже там таких шпігунів як ви. Офіціальним кругам російским не можемо лоти оказувати симпатії, поки не зрозуміють, що найвищий час переобразити зарівно внутрішню, як і заграничну політику на спосіб правдиво славянський і увільнити єї з під команди з Берліна, що є крайній час упорядкувати найважнійші внутрішні квестії держави по славянськи на мирово культуральній підставі, без їждженя до Свиноустя і без стороженя при берлінським телефові. Кождий троха образований чоловік — чи панове українофіли і їх товариші ними є, того не знаю, — (бурливі перериваня, гамір з руских лав), мусять добре відріжвати народно-культурне понятє „русский“ (russisch), від державно-правно-політичного понятя „russländisch“. Наше руско-народне сторонництво визнає засаду на підставі результатів науки, особливо історії і фільольогії, що малоруске племя в „східній Галичині, північній Буковині і північній Угорщині, зване від р. 1848 науково „Русинами“, творять народно-культурально складову частину цілого русского народа. Бесідник цитує на доказ устухи з діл німецьких учених, як також радника двору Ягіча, з центрального архіва для славянської фільольогії. Нефакхових відсилає бесідник до лексикону Брок-

гавса, де на підставі власне тих наукових дослідів скавано: „Цілий руский нарід розпадає ся на три головні групи: малоруску або русинську, біло-руску і велико-руску. (Перериваня на руских лавах).

П. Старух: Прийдіть до Галичини і зацитуйте то.

П. Стапінський: В Галичині не маєте також що грозити! (Перериваня зі сторони п. Бачинського). Проти вас ми всі получимо ся, щоби таких панів як Бачинський вигубити. (Бурливі протести з руских лав).

П. Старух: Таких Стапінських вигубимо. (Знов гамір).

П. Глебовіцький вказує дальше на лексикон Брокгавса з р. 1894 том 10, ст. 407 рубрика: „малоруска література“. (Численні протести на руских лавах).

П. Старух: Скавано там: „Література галицьких Росиян, Червоноросиян, Русинів“.

Мимото того, що узнаєм ту народно-культуральну засаду, то ся обставина безусловно не має означати симпатії нашого сторонництва до офіціальних кругів російских, як н. пр. не можна Німця в Тироли лише для того, що є Німцем, обжаловувати о зраду в користь Прус. Видимо противно, що Німець з Тиролю є добрим Австрийцем, а що Славянин, як н. пр. українофіл є прусофілом. Понятя „народність“ а „політика“ є преці зовсім ріжні.

П. Трильовський: Мійска дума прийми вас, але Поляк там не поїде! Поляк не понижать ся так.

П. Глебовіцький: Оклеветуєте вищих членів депутації. Чоловік, що видумав подібну клевету і не вагав ся продати себе поза плечима великої народно-політичної організації можливо дорого, хоч політично дорого, не поступає чесно. Як можна народно-політичну організацію, поминувши вже нарід — а і то преці говорено — сотворити за одну ніч, се може зрозуміти лиш такий політик, котрий уважає гідним своєї політичної особистости змінити свої політичні переконаня через ніч. Найкомічнійшим є однак се, що власне сей чоловік бажає видіти наше сторонництво покликане до життя за одну ніч, котрий належав до него через 8 літ яко чинний член.

Не лиш яко приклонник культурально розвиненого народу, але також яко „Росіянин“, не маю зовсім причини до спеціальної симпатії до офіціальних кругів російских. Любимо і шануємо великий і спосібний нарід, терпимо з ним, з народом, що видав таких геніїв як Толстой, Достоевський, Пушкин, Гоголь, Лермонтов. Мусимо однак погорджувати і ненавидіти ті офіціальні круги російські під котрими терплять і ті великі уми і тисячі їх наслідників і приклонників.

П. Трильовський: Скажіть то в Росії.

П. Глебовіцький: Хотяй узнаємо засаду народно-культурної єдности всіх російских народних племен, то прецінь є одно з найважнійших засад нашої партійно-політичної програми, щоби наша політична діяльність розтягала ся лиш на східну Галичину і північну Буковину а кінчила ся в австрийській монархії і завсїгди розвивала ся на уставовім легальнім ґрунті. Визнаємо засаду, що народно-культуральні змаганя славянських народів мусять завсїгди порушувати ся на ґрунті існуючих держ. областей і лишє зі згляду на усишнійший розвій австрийских інтересів державних, як також на господарский добробит заступлених тут народів і племен бажали би ми радо бачити австро-угорську монархію в тіснім союзі з Англією і Росією, котрий після нашого погляду, дав би нашій державі о много кориснійші услія до береженя єго могучого становиска як тридержавний союз. Твердженє, будьто би наше сторонництво сотворено доперва сего року, є сьмішне.

Поминувши обставину, що при послідних соймових виборах віднесли ми побіду, наше сторонництво було від давен давна сильне серед широких верств; мимо нагінки, на яку були ми наражені від р. 1882 і мимо ваших денунціяцій; вже при виборах до державної ради злучило наше сторонництво на своїх кандидатах 181.820 голосів. Сторонництво існує

вало вже давно, перед винайденем Русинів в р. 1848.

Що дотичить найдразливійшого пункту відношення Поляків до нашого народу, то також і Поляки не сотворили нас. З нашою тисячлітною історією існували ми вже: в незахитаній вірі у внутрішні сили животні нашого народу, глядімо спокійно в будучність. Щоби бути об'єктивним, треба однак признати, що серед Поляків найшла ся мала частина, котра вже зрозуміла, що не тільки славянству, але також власному народови заподіяли матеріальну і моральну, кольосальну шкоду тим, що через десятки літ без перерви поширили в найліпшій вірі український рух в Галичині. (Сьміх, переривання на лавах руских послів).

П. Марков: То є прокляти злого діла.

П. Трильовский: Бадені в 1897 році, вісім трупів.

П. Глебовіцкий: Витаєм тому початок того процесу отверезеня у частини Поляків, однаковож треба сумнівати ся, чи то отверезене позістане тривалим. Бесідник мусить виказати брехню також і тим українським, револьверним і підбурюючим дневникам, яка лежить в їх несовісности, коли важать ся твердити, будьто би єго сторонництво зрело ся оборони своїх народних прав. Наші народні сьвятощі (рублі, прип. Ред.) цінімо високо, позістанем їм вірні і будем їх боронити. Маєм рахунки з Поляками, однак вирівнаємо їх на мирній і культуральній дорозі а не з револьвером в руці, не скритоубийством і не насильствами (Оплески).

П. Бачинський: Рахунки вирівнаємо готівкою.

П. Глебовіцкий: Ключі до каси дамо вам, то є перша ріжниця між зами а українським сторонництвом. Друга ріжниця є та, що бажаємо ті рахунки безпосередно вирівнати, без третого меклера, котрий де має мішати ся до славянських незгод позаяк не розуміємо в тім братньої незгоди.

П. Бачинський перериває бесідникови.

П. Глебовіцкий: Не розумієте мене. Прикрим в розвою українофілів є певно се, що взагалі виплекано їх яко штучну рослину; українське сторонництво подібне є до примховатої дитини.

П. Бачинський: Від 40 літ чує палата наші скарги на польську господарку.

П. Глебовіцкий: Тепер бачуть вихователі, що виховали собі змий. Серед протекторів починає ся процес отверезеня, для того змий, казять ся і кусає на всі сторони. (Оплески). Мимо множества компліментів, які припали мені в участі зі сторони українофілів і їх товаришів, звертаю ся до них під окликом славянських чувств з сими словами: Дорога, котрою іду від ряду літ....

П. Старух: Не потрібуємо жадних наук.

П. Бачинський: Так низко ще ми не упали.

П. Глебовіцкий: До панів Старуха і Бачинського не звертаю ся. Дорога тероризму, корупції і клевет, враз з денунціяцією тут і перед центральним правительством, дорога та не є гідною якоїнебудь народної організації і кінчить ся в моральнім багні. Отже заверніть з неї!

П. Старух: Ганьба! Сфіяльт! (крики в цілій палаті. Польске коло бє оплески і гратулює).

В „галицькій розправі“ в палаті послів промовляв в середу пос. Дністрянський. Зазначивши, що перед ним говорило двох бесідників, офіціальний презес польского кола і неофіціальний презес „польско-росийского кола“ підніс, що такої безличної бесіди як п. Глебовіцкого в сій палаті ще не було, тому з ним полемізувати не буде, а спростує виводи пос. Гломбінського. Бесідник представляє економічний і культурний стан руского народа в Галичині і вказує на прямо безвихідне положенє руских селян, голодних, обдертих і запиваючих

ся з розпуки. Селянин платить податки і має право жадати належних єму прав. Мусить їх однак здобувати перебоєм, розвиває ся мимо всяких перепон і ви творює інтелігенцію. Інтелігенция мусить однак нераз вирікати ся своєї народности і мовчати на кривди свого народа, аби осягнути посаду. Обговорюючи шкільництво, бесідник вказує на обставину, що на 48 середних шкіль польских є ледви 5 руских, а творенє висших шкіль руских є заборонене. Однак і пекольні сили не зможуть Русинів, бо за ними право. Руский нарід в своїй віковій історії находить відряду до дальшого розвитку і оруже до борби о своє ествованє і культуру (оплески руских послів).

При вчерашній дискусії над наглим внесенєм пос. Цеглинського забрав голос п. гр. Дзєдушицкий яко генеральний бесідник „проти“. Єго промова була полемікою з выводами руских бесідників. Він представляє, що руска мова виробила ся завдяки Полякам, доказує, що число гімназий відповідає дійсній потребі Русинів, що народні школи не є утракністичні, що „Січі“ займають ся політикою і підбурюванєм проти другої народности, що страйк в 1902 р. був не аграрним економічним, але політичним і виказує, що намісник гр. Потоцкий був прихильний Русинам. Вкінци висловлює надію, що палата не прийме наглости внесеня.

П. Дашинський, генер. бесідник „за“ підніс тяжкі заміти проти всіх польских сторонництв в краю.

Дальше промовляв внескодавець пос. Цеглинський, а по фактичних спростованях пп. Чайковского, Гломбінського і о. Давидяка приступлено до голосованя, в яким наглість внесеня відкинено 158 голосами проти 114. Підчас голосованя „росийський клуб“ і часть ческих послів вийшли з салі.

З черги приступлено до нарад над наглими внесенями пп. Петрушевича і тов., Вітика і тов., Остапчука і тов., в справі надужити при останних соймових виборах в Галичині. Дискусія веде ся разом над всіма внесенями. По промові пос. Петрушевича, якої зміст подано завтра, замкнено засіданє о 7. год. вечером, а наступаюче назначено на нині 11. год. рано.

Регулямінова комісія забрала ся дуже пильно до роботи, а першою зміною, яку она предкладає у виготовленім уже звіті д-ра Штайнвендера буде положенє віцепрезидентів. За тим підуть поступенно імпі зміни на основі пороблених в посольській палаті досьвідів. Але крім того має послідувати зміна в комісіях а передовсім думають про знесенє бюджетової комісії, котра показала ся отяжілим тілом. Бюджет розложений на розділи, мав би бути приділений розділами ріжним заводним комісіям, котрі могли би рівночасно працювати, а тим способом можна би втягнути більше число послів до роботи. Про цілє бюджету кожного міністерства рішала би зложена з членів заводних комісій — „комісія для внутр. справ“, „комісія для ісповідань і просьвіти“ ітд.

В бюджет. розправі угорского сойму забрав сими днями слово гр. Андраші і висловив свій погляд про національне питання. Він вважає домаганє посла Люкачя дивним, щоби правительство пособляло змаганям національного сторонництва. Се значило би пособляти змаганям, котрі загрожують цілости угорской держави. Представники народностей хибно представляють справу, говорячи про насильне мадярще-

не. Сего ніхто не хоче (?) в Угорщині, а оно може послідувати лише під впливом культури (Чернова!). Але як довго ествує угорска держава, не може бути иншої політики, лише політика державної і національної єдности і так довго не може бути мови про ніякі уступки.

В розправі над бюджетом торговлі, заявив міністер Кошут, що в міністерстві торговлі нема ані одного урядника, котрому не стоялоб перед очима змаганє до угорского державного права на всіх обсягах, а міністерство торговлі дбає про се, щоби довести до народо-господарской самостійности Угорщини.

Заграниця.

Королеви португальского у Мануїлови виправило 900 нотаблів, котрі прибули сими днями з Оporto до Лісбони, велику овацію. Они прибули, щоби королеви зложити чолобитню від ріжних сторонництв. Отсі прояви стають новим доказом, що молодий король зумів собі здобути прихильність широких верств населеня, а тим способом републиканські змаганя слабнуть.

В македонській справі, як звіщають французські дневники, має міністер Ізвольський небавом вїхати до Берліна, де відбуде ся приватна нарада дипломатів великих балканських держав. Яко автор відомого внесеня про реформу в Македонії, буде Ізвольський проводити на сій нараді і наклонювати держави до спільного діланя на Балкані Числять на се, що предлоги Ізвольского будуть прийняті державами, а іменно, що Німеччина покине вижиданє становище і прилучить ся до діланя, якому буде радо пособляти Англія. Успіхи сєї наради піднесли би значно повагу Росії, до котрої по япанській війні втратили довіру балканські народи. „Новое Время“ запевняє, що Англичани одушевлені російскою предлогою що до розвязки македонского питання. Ся предлога змагає до вельми уміркованих реформ в Македонії, не обмежаючих власти султана. Тимчасом проєкт англійський Грея вимагає рішучо для Македонії автономічної управи, настановленя генерал-губернатора християньского і забраня з неї значної части турецких війск. Се може радикальний, але успішний спосіб розвязки сего питання. Македонське населенє одушевлене сим проєктом, хоч не сумніває ся, що й Росія радаб помогти Македонцям. Одначе Англія, маючи вольнодумне правительство бажає їм запевнити реальне щастє, коли инші проєкти дають се їм пише на папері. Гадку про скликанє конференції в Берліні прийнято в Англії навпаки запевненям „Новому Времени“ вельми холодно. Англія не відкидає предлоги російской, але доси мовчить про неї. Сими днями став одним з секретарів парламентарних англійского міністерства Мастерман відомий з прихильности для макед. справи і прихильник рішучої політики супроти султана. Він є також одним з покровителів льондонского комітету македонского. Мастерман нераз висловлював ся, що повага султана повинна бути підкопана в інтересі макед. населеня. Можна сподівати ся, що під єго впливом англійський кабінет перейде самостійно до більше рішучого діланя в макед. справі в переконаню, що вельми наглядні впливи в Стамбулі і інтриги прускі скорше зашкодять макед. справі як поможуть.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Симеона Зилот.; римо-кат.: Децидерія. — В неділю: руско-кат.: Мокія сщм.; римо-кат.: Івани Вд.

— **Ювілейний голд дітий перед монархом.** Віденська дітвора з народних шкіл заповнила вчора цісарський парк перед палатою в Шенбруні. Приїхало 82 тисяч хлопців і дівчат. Хлопці в темних строях, дівчатка в білих суконках з лентами через плече, робили пречудове і величаве вражінє. День був погідний. На терасі появил ся цісар в окруженю родини, дипломатичного тіла, міністрів і державних достойників. Вокруг непроглядної маси дітий, уставлених в порядку, стояли тисячі старшої публики. Діти в супроводі «Фільгармонії» відспівали сьвяточний гимн, почім п-на Блайтрен з «Бургтеатру» виголосила віршу п. з. «Австрія представляюча голд дітий». По відспіваню кількох пісень, в яких прославлювано доброту серця і любов до праці монарха, наступила апотеоза дітий, які уставили ся так, що утворили початкові букви цісарского іменн і число 60. Цісар зійшов з тераси до парку і подякував впорядчикам тої гарної маніфестації, яка зробила на монарсі глибоке вражінє. Потім прийнято дітвору перекускою і ласощами.

— **Депутация тов-а „Сільський Господар“ у намісника.** Головний виділ тов-а „Сільський Господар“ вислав позавчера до намісника д-ра Бобжинського депутацию, зложену з голови товариства, радника двора Кузьми, голови філії в Олеську о. Томи Дуткевича і члена головного виділу В. Сідельника. На авдиенції поінформував ся намісник про діяльність і розвиток „Сільского Господаря“ та его заслуги коло піднесеня поодиноких галузій нашого сільского господарства. Дізнавшись при тім, що одинокє того рода руске товариство сповняє свою задачу о власних силах, без ніякої матеріяльної підмоги з боку обовязаних до того чинників, підчас коли польске ц. к. господарске товариство і рільничі „кулва“ користують ся повними жменями з краєвих і державних фондів, прирек депутаций постарати ся для „Сільского Господаря“ о відповідну підмогу та всякі можливі полєкші.

— **3 Бродів.** В неділю 17. с. м. о 8. год веч. відбули ся в Бродях в тов-і „Основа“ сходи, присьвячені 60-ти роковинам знесеня панщини. Прегарний відчит проф. Созаньского „Українська пісня в добі панщини“ і довгий еляборат секр. суд. Бережавьского „Історія панщини“ була живим хлібом для слушаючих. Сходи при участі майже усіх членів тов-а „Основа“ були дійсним народним празником. — В неділю дня 24. с. м. відбудет ся рівнож відчит О. К. Курилла: „Дім а школа“ — часть друга. — (К.)

— **Якою „правдою“ воює польска преса?** Недавно донесли польскі газети, що в Білані великій, самбірского повіта, перейшло на латинський обряд 200 осіб. Се донесене показало ся однак таким правдивим, як вся писанина польскої преси про рускі справи. Парох Білини вел. Всч. о. Петро Погорецкий пише іменно ось що: „З найвисшим здивованєм вчитав я в часописях звістку о мнимім переході деяких моїх парохіян на латинство. Отже константую, що та відомість цілком неправдива, бо ніхто з Білини великої за цілий час мого душпастврства до нинішної хвилі не перейшов на латинський обряд. А вжеж найменше можна се сказати о нашій рускій загонній шляхті, що звана є із своєї релігійности та глибокого привязаня до св. Церкви і нашого руского обряду. — Сьвяц. Петро Погорецкий, парох“.

— **Відпустки з війска на час жни.** Днівники пригадують цісарский розпорядок з 21. січня с. р., поручаючий всім корпусним комендам, аби в сім році, на пробу, в часі літних вправ війскових і маневрів, давали на около три тижні відпустки на жнива тим жовнірам, які

є або підпорою і помочю родин, або реклямували ся яко сельскі господарі. Подрібні приписи що до способу, як старати ся о відатки, оголосять намісництва поодиноких країв.

— **Щира відповідь.** Англійский адмірал Дельовіг мав дуже красну доньку, в котрій залюбив ся поручник корабельний і просив адмірала о єї руку. Старий однак відповів єму просто з моста: „Не можете ся жинити з моею донькою, бо не маєте майна, щоби виживити родину“. Але поручник не дав ся тим відстрашити, лиш сказав: „Певно, що так, пане адмірале, то правда, що ви кажете; але й ви оженили ся, коли були ще лиш бідним лейтнантом, а тоді були гажі ще менші як нині. Як же ви давали собі раду?“. — Маєте зовсім рацію — відповів адмірал — я страшенно натягав мого тестя, але най би мене чорти взяли, як би то вам у мене удало ся.

Оповідки.

— **3 Коломиї.** Заходом товариства укр. молодіжи „Громада“ в Коломиї, відіграють дня 24. мая с. р. аматори, в салі „Народного Дому“, драму Ів. Франка „Украдене щастє“. Початок о год. 7:30 вечер. — *Виділ.*

— **3 Сокаля.** Річні загальні збори філії тов-а „Просьвіта“ в Сокалі відбудуть ся дня 28. мая в салі „Народного Дому“. На зборах буде делегат тов. „Просьвіта“. Для членів закупили Виділ рільничі зваради, які роздасть даром тим, що виграють лосє. Членська вкладка вносить 2 К. — За Виділ філії тов-а „Просьвіта“: о. др. Василь Левчикий, голова, др. Роман Шерфецкий, секретар.

Телеграми

з дня 22. мая.

Відень. За нагlostию внесеня пос. Цеглиньского голосували: Русини, вільнодумні Німці, социялісти, сионісти і проф. Масарик; проти голосували: Польске коло, христ. суспільн., полудневі Славяни, чєска партия католицка і оден молодочєх, б. мін. Пацак. Усунули ся від голосованя: Москвичі, німецка людова партия, молодочєхи, чєскі аграрники і чєскі радикали.

Відень. На вчерашних зборах студентів проф. Масарик зазначив, що студенти за мало (!) займають ся політикою. Від Русинів промовляв акад. Бачицький.

Відень. Бар. Бек заявив депутаций христ. сусп., що проф. Вармунд не буде викладати в сім курсі.

НАРОДНА ГОСТИНИЦЯ.

Готель, реставрація і казаря — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 21. с. м.: о. Дмитро Бахталовский, Перепельники; о. Павло Кудрик, Рогатин; Стефан Ватаманюк, Золочів; Максимілян Френкель, Журавно; Генрик Глік, Будапешт; Еміліян Яремкевич, Рожджалів; Петро Бугель, Краковець; Кароліна Давидовичева, Тартаків; о. Лев Залужний, Потік; о. Алексей Хтей, Бенькова; др. Ярослав Олесницький, Дрогобич.

Поручає ся дешево і совісне
Артистично ритівниче заведење
А. ЗІГМАНА
 — у Львові, ул. Сикстуска ч. 14. —
Робітня металевих і кавчукових печаток.

Монограми, герби і всякі гравури — вивіски ритовані і ляні, прасовані бляхи для сторожий і товариств. — Поручає ся яко доставець ріжних руских товариств і Урядів парохіяльних. (29—?)

Контора виміни

ц. к. уприв. галицкого акційного

БАНКУ

Гіпотечного

виплачує без потрученя провізії або коштів

всякі купони

вильсобохкі вартіскі папери.

Працюйте і шаліть!

Товариство взаїмного кредиту

„Джістер“

стоваришенє зар. з обмеженою порукою у Львові.

приймає вкладки на книжочки щадничі на 4% уділяє позички на скрипти за інтабуляцією на 6 прц.; і сплату розкладає на 10 до 15 літ (при 30 ратах піврічних вносять рата амортизаційна на капітал і відсотки 5 К 8 сот. від кождих 100 К позички.

Векселі приймають ся тільки 3 місячні, з 3 підписами, на 6 прц. до 7 прц. Членами можуть бути позичку і дістати тільки члени обезпечені в „Джістері“.

З зисків уділив „Джістер“ на публичні добродійні цілі квоту 45,835 корон.

Вкладки 2,793,183 К.
 Позички уділені 3,410,684 К.
 Уділи членські 234,398 К.
 Цінні папери 130,452 К.
 Фонд резервовий і інші 45,842 К.
 Льокації 182,206 К.

Канцелярії Товариства при ул. Рускій ч. 20 отворені перед полуднем від 8—2 год.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1908.

До Львова приходять з	рано	перед пол.		по пол.	вечер	вночі
		пол.	пол.			
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50	
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30	
Ряшева	—	—	1:10	—	—	
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30	
Черновець	8:07	—	2:05	5:57	9:30	
Черновець	—	—	—	—	12:20	
Станиславова	5:40	—	—	—	—	
Коломиї	—	10:20	—	—	—	
Стрия	7:29	11:43	3:50	—	11:00	
Пустомит	7:29	11:43	3:50	—	11:00	
Самбора	8:00	10:30	2:00	—	9:10	
Любіня	8:00	10:30	2:00	9:10	—	
Рава рускої	7:10	12:40	4:50	—	—	
Янова	8:26	1:15	5:00	9:25	10:10	
Брухович	7:10	—	12:40	4:50	8:20	
Брухович	8:15	—	—	—	—	
Зимної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50	

Зі Львова відходять до	рано	перед пол.		по пол.	вечер	вночі
		пол.	пол.			
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15	
Кракова	—	8:40	6:12	7:35	12:45	
Ряшева	—	—	3:30	—	—	
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	7:45	11:10	
Черновець	6:10	9:35	2:23	—	10:38	
Черновець	—	—	—	—	2:50	
Станиславова	—	—	—	2:40	—	
Коломиї	—	—	—	6:03	—	
Стрия	7:30	—	2:25	6:42	11:25	
Пустомит	7:30	—	2:25	6:42	11:25	
Самбора	6:00	9:05	4:00	—	10:45	
Любіня	6:00	9:05	—	4:00	10:45	
Рава рускої	6:14	11:05	—	7:10	11:35	
Янова	6:58	9:15	1:35	3:35	6:30	
Брухович	7:21	11:05	—	—	—	
Брухович	6:14	—	3:35	7:10	11:35	
Зимної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15	

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим друком. — Поїзди ідучі лише в неділі означені †.

При закупні товарів просимо покликвати ся на анонси нашої часописи!

